

**KNIHA
K FILMU**

HURVÍNEK

A KOUZELNÉ MUZEUM

Převyprávěla Ivona Březinová

FRAGMENT

Hurvínek a kouzelné muzeum

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Hurvínek a kouzelné muzeum – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

HURVÍNEK

A KOUZELNÉ MUZEUM

Podle filmu převyprávěla Ivona Březinová

JÁ, ŽERYK

Žít s lidmi je bezva. Mí předkové na to přišli už před mnoha tisíci lety. Já na to přicházím každý den. Bydlet v rodině pana Spejbla je zábavné, pohodlné a bezpečné. I když... bezpečné tedy jak kdy. Jak má totiž v něčem prsty Hurvínek, jde i psovi někdy o život. Jako nedávno v muzeu.

Možná jste si už také všimli, že pokud si pes chce něco cenného schovat, někde to zahrabe. Pokud něco cenného chtějí uschovat lidé, dají to do banky nebo rovnou do muzea. A v jednom takovém muzeu, kde jsou shromážděny spousty starých loutek, pracuje Hurvínkův tatůlka, můj pán a náš společný živitel, Josef Spejbl. Dělá tam hlídače. Tohle povolání znám. Troufám si říct, že bych ho zvládl taky.

„Žeryku!“

Do psí misky! Volají mě. Nechte mě to přece doštěkat, lidi. Tak jo. Dík.

Podle dávných stop, které jsem v Muzeu loutek ucítil, se mi podařilo sestavit začátek příběhu, o kterém pan Spejbl, Hurvínek a jeho kamarádka Mánička neměli ani tušení. Vsad'te se se mnou třeba o sto kostí, že to bylo jinak. Já vím, že se to stalo takhle...

„Žeryku! Ke mně!“

Pardon, to je jasný příkaz. To fakt musím. Počkejte tady, za chvíli jsem zpátky. Pak vám to doštěkám.

Tak jo. Jsem zase tady. Pan Spejbl mě pasoval na psa hlídačoho. Nakázal mi, že mám ohlídat, aby si Hurvínek nepustil počítač dřív, než napíše úkol. To je teda služba za všechny kosti, to vám řeknu. Ale načmáral úlohu v cukru letu a znaleckým okem ohodnotil, že je to napsané pod psa. Ze zkušenosti vím, co to znamená. Že se mu to moc nepovedlo. Ale co já s tím? Já nic, já pes. Tak radši poslouchajte.

CO JSEM VYČENICHAL

Před dávnými časy žil v našem městě loutkář Bastor. Vyráběl loutky, které vypadaly jako živé. A pomocí magického disku ožívaly doopravdy. Bastorovým divadelním představením tleskalo celé město. Na důkaz uznání byla před muzeem vztyčena jeho socha. I samotné loutky ho obdivovaly.

„Ať žije Bastor, náš stvořitel!“

„Ať žije Pán loutek!“

Loutkář Bastor se spokojeně usmíval. Obdiv dřevěných postaviček ho těšil. Jenže brzy mu to přestalo stačit. Zatoužil ovládat daleko víc loutek, než kolik jich vyrobil. Přemýšlel, přemýšlel, až na to přišel.

„Už vím, jak ten kouzelný kotouč vylepšit!“ zajásal jednoho dne starý loutkář. „To bude senzace!“ pochvaloval si a chystal se do magického disku zasunout další součástku.

„P... pane, co to děláte?“ vyjekl mužíček zvaný Popleta a střapce na jeho hnědé čepici se mu úlekem rozklepaly.

„Vylepšuji svůj kotouč k dokonalosti,“ odsekl Bastor.

„Ale Mistře, to nemůžete,“ přiběhl jiný mužíček, tělo tvořené spoustou knih, z nichž ta poslední, která mu svírala krk jako límec, byla rozevřená. Místo čepice měl na hlavě velkou žárovku, patrně na znamení, že mu to myslí. Však se mu také říkalo Chytrák.

„Proč bych nemohl?“ zeptal se starý loutkář přísně.

„Protože kotouč má svá jasná pravidla,“ snažil se mu vysvětlit Chytrák.

„Cha! Žádná pravidla mé životní dílo nezastaví. Hrát s loutkami umí každý, ale já budu hrát i s lidmi. Lidé se stanou mými loutkami a divadlem celý svět!“ rozvášnil se stařík.

„No a je to tady,“ zabručel mužík poněkud mohutnějšího vzrůstu, než byli Popleta a Chytrák. „Porušení bezpečnostních pravidel. To nemáte strach?“ obrátil se na starého loutkáře.

„Odvalu, Bručouně! Dal jsem do toho celé své srdce.

S tím kotoučem sehraji největší představení všech dob!“